

Als peus de la Mercè

La devoció a la Mare de Déu és una referència constant al llarg de la vida de sant Josepmaria.

Algunes advocacions van cobrar especial rellevància.

Entre elles es troba la de la Mercè. Un 21 de juny de 1946, sant Josepmaria li va encomenar les intencions que el duïen a un viatge a Roma.

05/07/2018

La profunda devoció a la Mare de Déu és una referència constant al llarg de la vida de sant Josepmaria

Escrivà. Els seus escrits i la seva pietat duen una forta empremta mariana, com també la duu l'Opus Dei, el camí de santificació en la vida ordinària que la providència divina obrí el 2 d'octubre de 1928.

Procurava posar Maria en tot, i recórrer a Ella per qualsevol necessitat. I, per bé que totes les advocacions de la Mare de Déu que conegué van trobar un lloc en el seu cor, algunes van cobrar especial rellevància. Entre elles es troba la de la Mercè, patrona de Barcelona.

És possible que visités la Mare de Déu de la Mercè a la Basílica de Barcelona per primer cop abans de rebre el diaconat, l'any 1924, aprofitant una breu visita a Barcelona de la qual tenim poques dades. Després es succeïren diverses estades a Barcelona en què sempre anava a veure a la Mare de Déu.

Una d'aquestes visites es produí amb motiu del seu primer viatge a Roma. No havia estat possible encara obtenir l'aprovació de l'Opus Dei a la Santa Seu: havíem nascut –segons expressà una persona de la cúria– amb un segle d'anticipació. Les dificultats eren tan grans, aparentment insuperables, que resultava necessària la presència del fundador a Roma. Així ho va fer. En aquell moment, sant Josepmaria patia una diabetis molt greu, fins al punt que el metge que l'atenia havia declinat tota responsabilitat sobre la seva vida si feia aquell viatge.

De camí a Barcelona va fer parada al Pilar de Saragossa i a Montserrat. Un cop a la Ciutat Comtal embarcaria rumb a Gènova. Era el mes de juny. Ja a la capital catalana, el dia 21 va reunir els seus fills de la ciutat a l'oratori del centre de l'Opus Dei que hi havia al carrer Muntaner. Tots els presents recordaran passats els anys

la seva pregària feta en veu alta:
“Senyor, tu has pogut permetre que jo de bona fe enganyi a tantes ànimes? si tot ho he fet per la teva glòria i sabent que és la teva Voluntat!”. I feia seves les paraules que sant Pere dirigeix al Senyor:
“Heus aquí que ho hem deixat tot i t’hem seguit. Què serà de nosaltres?” (Mateu, 19, 27). Durant la mitja hora que va durar, sant Josepmaria va acudir a la intercessió de Maria diverses vegades. En acabar, es va dirigir a la Mercè i va posar-se ell mateix i totes les seves intencions sota la seva maternal protecció. “Vaig venir a Roma amb l'ànima posada en la meva Mare la Verge Santíssima, i amb una fe encesa en Déu nostre Senyor, a qui confiadament invocava, dient-li: *ecce nos reliquimus omnia et secuti sumus te: quid ergo erit nobis?* Què serà de nosaltres, Pare meu?”, recordaria més tard.

Un cop a la ciutat eterna, després d'un viatge molt convuls en el vaixell J. J. Sister, l'aprovació jurídica es va anar resolent de manera inexplicablement ràpida. La Santa Seu va concedir el Breu *Cum societatis*, exprés assentiment a la tasca pastoral, i la carta *Brevis sane*, de lloança dels fins de l'Opus Dei, previ al *Decretum laudis*, que va ser concedit el 24 de febrer de 1947. Sant Josepmaria va entendre que havia estat la Mare de Déu de la Mercè qui havia facilitat aquesta aprovació, i va encarregar, en record del viatge, que a l'oratori on va predicar el dia de la seva partida es posés un retaule amb la imatge de la Mercè, on es gravessin aquelles paraules de sant Pere: "Heus aquí..." Més endavant faria posar també una imatge a un oratori de la seu central de l'Opus Dei a Roma.

Ell mateix, personalment, va voler tornar a Barcelona per agrair-li la

intercessió, el 22 d'octubre de 1946. La devoció va enfortir-se per romandre, definitivament, amb un record i una estima inesborrable, en el cor de sant Josepmaria. La Mercè ocupà així un lloc d'especial rellevància, junt amb la Mare de Déu del Pilar de Saragossa, ciutat on fou ordenat sacerdot, Sonsoles, a Àvila, Loreto, a Itàlia i Guadalupe, a Mèxic, entre d'altres.

A partir d'aquell moment, les visites a La Mercè serien habituals, i han estat després continuades pels seus successors i per molts dels seus fills.